

Fekete március

„Te vagy bát, óh Maros
jám bor magyar vára,
Hol összefut a jó s a gon-
nosz batára,
Te vagy a pont, melynél a
vadság eltűnik,
Te vagy, hol az ember
érezni megszűnik.
Vigyázz! mert közel van a
homálynak partja,
Elnyel, ha az ősznek fénje
meg nem tartja,
Akinék díszére építsél
templomot,
És a vakság ellen hányj
több-több ostromot.”

Csokonai Vitéz Mihály:
Marosvásárhelyi gon-
dolatok

A romániai diktátor-
házaspár megbukta-
tása után, először úgy
tűnt, hogy Marosvá-
sárhely térsége is fel-
lélegezhet a kegyet-
len szorongatás el-
tűntével. Az ördög,
azonban tovább mű-
ködött, mert egyesek-
nek érdekében állt a
hisztéria- és zűrzavar-
keltés.

1990. februárjától, uszí-
tó szándékkal terjesz-
tették alattomosan,
hogy a marosvásárhelyi
magyar lakosság ro-
mánellenes cselekedete-
ket hajt végre. Az egy-
re erősödő magyarelle-
nes jelzések, provokáci-
ók, februárban arra
készítették a magyarsá-

got, hogy könyvvel és
egy szál gyertyával –
néma vonulással hívja
fel békés szándékra a
figyelmet. (Abban az
időben, Marosvásárhe-
lyen a magyar lakosság
létszáma 50 % feletti.)

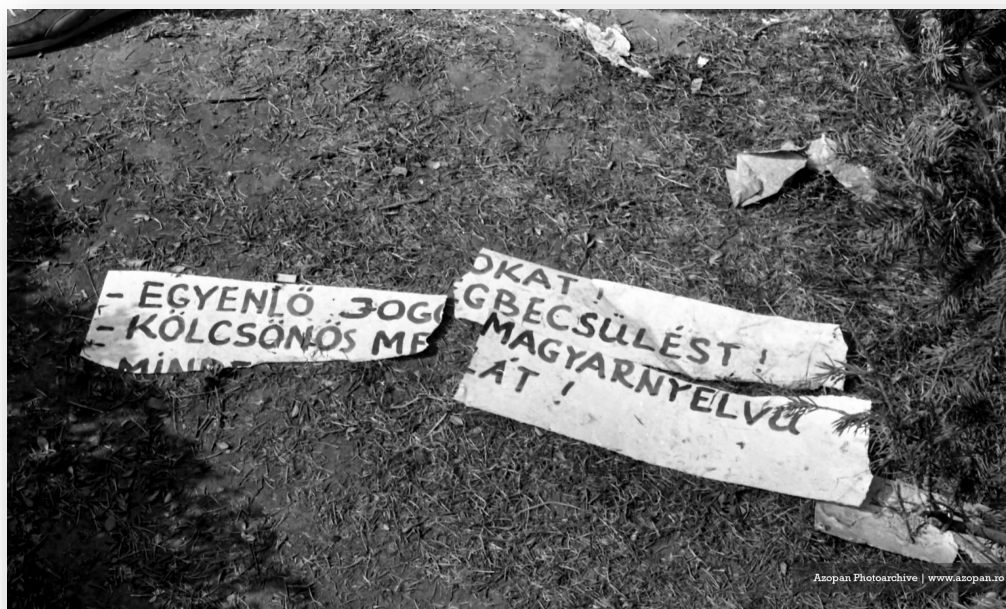
Március elején, a
szélsőségesen naciona-
lista román szervezet –
a hírhedt Vatra Roma-
neasca – szeparatisták-
ká kiáltotta ki a magyar-
ságot – többek közt: az
anyanyelvi oktatásuk
igénye miatt. A septé-
ben megalakult Nemze-
ti Megmentési Front –
miután sikerült a hatal-
mat magához ragadni –
irredentizmus vádjával
szította a magyarelle-
nességet.

A március 15-én tör-

tént békés megemléke-
zést – több városban is
megtámadták a szélső-
séges nacionalisták.

Március 16-án, itt as
randalírozó románok
„általános” támadást
indítottak a marosvá-
sárhelyi magyar jelenlé-
tet tanúsító bizonyíté-
kok ellen, és egyben a
rádió magyarnyelvű
elhallgattatását követel-
ték. 17-én, nyíltan kar-
doskodtak Sütő And-
rás, Király Károly és
Tőkés László felakasz-
tásáért; illetve Kincses
Előd menesztéséért
magyar alelnöki állásá-
ból. Több autóbusznyi
– a környékről beszállí-
tott – román támadt az
RMDSZ székházában
rekedtekre. Sütő And-

Folytatás: 6. old.

a székely himnusz születése

A székely himnusz emlékműve - Szeged

„... őrt áll,
mint a szikla”

Ennyi esztendő telt el, amióta a Szegedre menekült székelyudvarhelyi Csanády György Bujdosó ének címmel egy misztériumjátékhoz betétdal-szöveget írt - 1921-ben.

Ezt zenésítette meg női kar részére Mihalik Kálmán - orvos-zeneszerző. Az Egyetemista és Főiskolai Hallgatók Egyesülete - 1922. májusában - a budai Aquincumban kantátaként mutatták be.

A szerző címmódosítása által a szerzemény székely himnuszként vált híressé.

„Maroknyi székely/porlik, mint a szikla” Maga, a néplélek már kezdetektől így módosította: „... őrt áll, mint a szikla” - tudva, érezve azt, hogy a szónak teremtő ereje van. Ha folytonosan így énekeljük, akkor ez, előbb-utóbb - be is fog következni.

A folklórizálódott változatban (torzításban) más eltérés is fellelhető: eredeti: (3. sor) „Segítsd még egyszer győzelemre néped” - helyett - vezesd még egyszer... lett; illetve - a 7. sorban is különbség keletkezett; eredeti: „Fejünk az ár ezerszer elborítja” - így alakult: „Fejünk az ár, jaj, százszor elborítja”.

Erről, a bizonyos „pesszimista” hangulatról sokan vitatkoztak; olyannyira, hogy Pap Gábor művészettörténész: biza-

kodóbb hangvételű kiegészítést tett a Csanády-féle himnuszhoz. (Ezt is népszerűsíteni lehet és kellene.)

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy két himnusz lehetősége kering közszájon. Az „Ó, én édes jó Istenem,/ Oltalmazóm, segedelmem,”-kezdetű (dr. Tamás Győző, szolnoki káplán szerzeménye) - a másik. Ez, egy fohász: nincs himnikus hangzása - 1940-ből.

A kommunizmus idején: mindkettőt tiltották-üldözték.

2004. júniusától - Székelyudvarhelyen domborműves emlékmű áll Csanády György tiszteletére. Rescabányán, még megtekinthető, felkereshető, Mihalik Kálmán szülőháza.

2009. május 22-e, a Székely himnusz emléknapjaként került a naptárba.

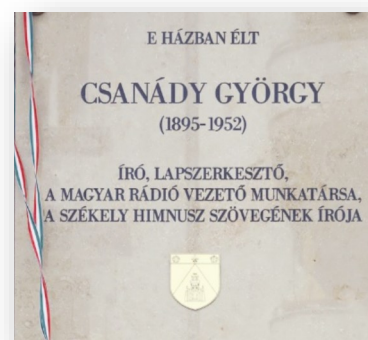
Valaha sikerül-e közmegegyezésre jutni a különbözőségek közös nevezőre juttatásában? (Ilyen a kokárda megítélése is - sokan az olaszokat „reklámozzák”.)

Azzal, semmiképpen sem ronthatunk, ha a régi vitorlákra új idők szeleit irányítjuk. Ezzel: életképességünket; alkalmasságunkat és jobbító szándékainkat bizonyíthatjuk; erősíthetjük.

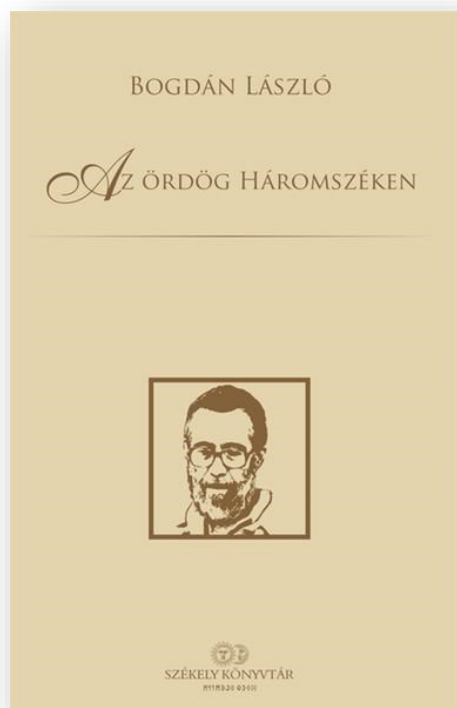
„A székelység magyarságért tett és minden bizonnyal a jövőben is

teendő szolgálatait lehetetlen túlbecsülni. Földrajzi helyzetük, összetartozásuk, szorgosságuk, takarékoságuk, bátorságuk és szenvedélyes nacionalizmusuk mindig útját fogja állni annak, hogy Erdély beolvadjon.” (Patterson, Arthur J.)

Örvendetes, hogy számos alkalommal álltak ki a magyarság mellett olyan külföldiek, akik ráéreztek a magyar igazságra. Ezzel szemben - szégyenletes módon - léteznek olyan „saját nevelésű”, gátlástalan „magyarok”, akik az idegen ellenfél (ellenség!) szekerét tolják!

Könyvajánló

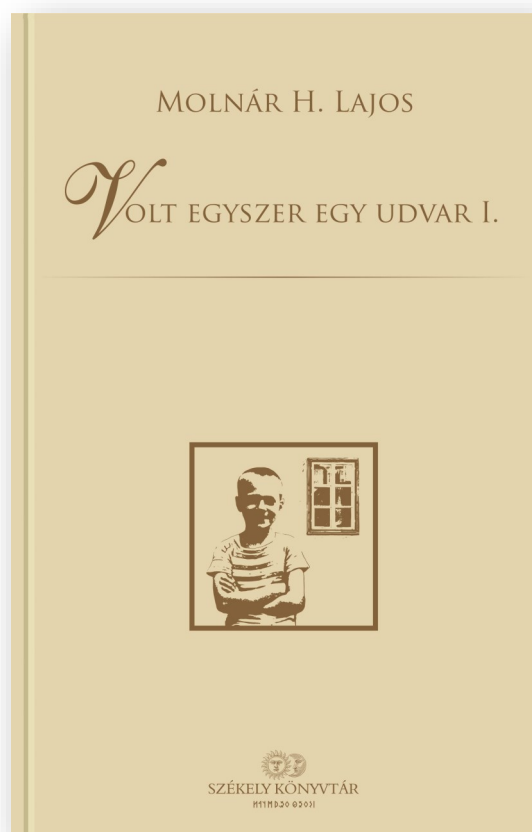

„Az ördög Háromszéken alighanem Bogdán László legjobb regénye. Adott egyetlenegy anekdota (hogy tudniillik a vadászat előestéjén a világhírű illuzionista, Ödön von Boticelli – nem mellesleg a történet lejegyzőjének dédapja –, az elvtársi heccelődésekre válaszul megidézi az ördögöt, aki a megbabonázott hallgatóság minden egyes tagjának elmondja a jövőt), s ez az anekdota kerekedik aztán regényméretűvé, vagy ha úgy tetszik: az 50-es évek eleji Háromszék „szocreál ponyva-regényévé”. A „ponyva” minősítés természetesen nem értékítéletet takar, hanem csak arra utal, hogy Az ördög Háromszéken című regényből hiányoznak a posztmodern prózapoétika kacskaringói, helyettük van viszont szigorú, a magyar prózairodalom legjobb hagyományait követő történetmesélés, utánozhatatlan, Bogdán László-i atmoszférával körítve. S hogy az ördög románul vagy magyarul beszélt-e román és magyar nemzetiségű áldozatainak? Nos, ez – legalábbis Huttera Béla hölgyfodrász szerint – teljesen mindegy: „Orrunk amúgy sem csak ettől fokhagymás!...”

Lövetei Lázár László:, 3szek.ro, 2015.11.28.

„Hogyan jelennek meg egy marosvásárhelyi magyar gyerek tudatában először a románok? Hát a cigányok? Hát a zsidók? Hát a kommunisták? Mert másképp mint a felnőtteket, de a maguk módján a gyerekeket is foglalkoztatja az ilyesmi. Ha tudomásul vesszük, ha nem. Ha beszélünk róla, ha nem. És Molnár H. Lajos beszél erről is. Meg mindenféle másról, amit megélt, amit elszalasztott, amit kapott, amit elvesztett, amit megtalált, amiért kár volt, amiért nem. És ugyancsak hosszú a lista. Történetek azért jó dolgok is vele, például az évente ismétlődő két-három hónapos tartózkodás a Görgényi havasokban méhészkedés kapcsán *(ebben a részben olvastam egy Wass Albertet is lepipáló leírást a hegyipatak csörgedezésének változatairól)*, vagy a Marosvásárhelyi Székely Népi Táncegyüttes gyerekcsoportjában töltött idő *(élmény dús gyimesi tartózkodások közbeiktatásával)*. És rengeteget olvas, ez is egy módja a rossz dolgoktól való elszakadásnak...”

Molnár Vilmos, eirodalom.ro, 2013.02.16.

Döccenő buszok az ég alatt

Ingázó tanártársaimnak a '70-es évekből

Azok, akik hajnalban keltek -
- estére már bénán levertek -
elismerést akkor sem kaptak,
ha hűségeseznek megmaradtak.

A hét hét napján megedződtek,
nem hőkölték s nem hőbörögtek.
Ingáztak és vénné szépültek,
de meg soha nem szégyenültek.

A szó volt hűség-furulyájuk,
„csak-azért-is” - konok imájuk.
Ma? Emlékük égre kelőben
Sajgás csupán így elmenőben.

Hitükből, mit ha megneszeltek,
épültek nemzet-mentő kertek.
Csillagösvényen az ég alatt
döccenő buszok emlék marad.

2020. november 29.

Felelet az Ajánlásra

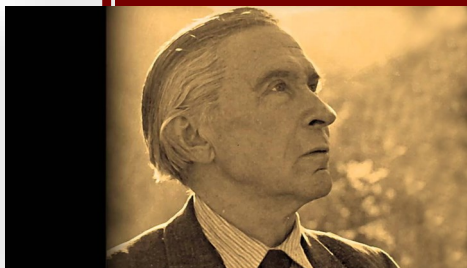
Áprily Lajosnak

Visszanézek. Üljetek most le mellém.
Az Istenszéke nagyon lila.
Csak emlék e bús őszi szemlén
régmúlt nyaraid virágpora.

Én pusztá kézzel onnan jöttem,
ott a halál most nagyon zenél.
Korhadt fenyőcsontok köröttem.
Még a sóhaj is gazdát cserél.

Ímhol a lélek, karcsú váza,
mely őrzi hűen múltad borát.
Lenyugvó nap vörös parázsa
borítsa rád égő bíborát.

2020. november

Egyesületünk idén is jutalmazta a legjobbakat. Minden kategória 1-3. helyezettje (és a zsűritagok is) Erdély – ismeretterjesztő kártyajátékot kapnak. Gratulálunk a nyerteseknek, minden versmondónak és a szervezőknek!

Részletek: <https://kanyadi.ro/> és <https://www.facebook.com/Galambiskola>

XIX. „Fától fáig, verstől versig” versmondó verseny 2021

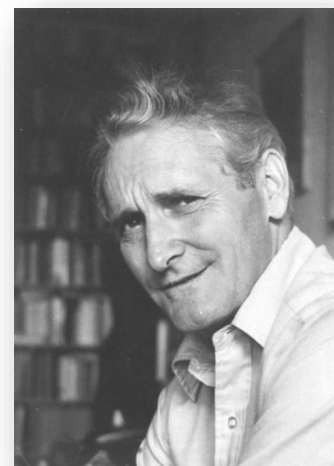
Értékelési szempontok:

1. **előadásmód:** a természetes, lélekből jövő előadásmódot értékeljük, a szavaló tudjon érzéseket közvetíteni, a megjelenített érzések legyenek összhangban a választott költemény hangulatával. A „túlmondást”, túllihegést, nem odaillő erős pátoszt divatjamúltnak tekintjük.
 2. **szép, tiszta beszéd:** a választott vershez illő hangsúly, hanglejtés. Hangerő, hangszín, beszédritmus árnyalása.
 3. **korosztálynak megfelelő versválasztás**
 4. **szöveghűség,** fejből mondja a verset, ne olvassa
 5. elfogadható minőségi videofelvétel.
- amennyiben a versenyző színpadias mozdulatokkal „dúsítja” a szavakat, pontot veszít.

(forrás:

<https://kanyadi.ro/>)

**„A VERS A NYELV SZOBRA” –
KÁNYÁDI SÁNDOR**

rást és 75 személyt – miközben rendőri kordonban haladtak – láncokkal és botokkal ütlegettek.

Március 20-án, a városházánál gyülekező békes magyarságra, déltájtól: kaszákkal, fejszékkel, botokkal felfegyverkezett román csoportok támadtak folyamatosan. A Görgey völgyéből szállított román parasztok – útjuk közben megálltak a településeken: zúztak, rongáltak, fosztogattak; embereket gázoltak. Megérkezve Vásárhelyre, tehergépkocsival hajtottak a magyarok közé. Estefelé hidegvölgyi cigányok siettek a szorongatott magyarok védelmére: „Ne féljete, magyarok: megjöttek a cigányok!” A Nyárádmenti és szovátai székelek buszait nem engedték be a városba – így gyalogosan kellett eljutniuk a főtérre. A dühöngő románságot sikerült a főtérrel kiszorítani. Végül – a román hadsereg különleges alakulatai is megérkeztek a színhelyre.

A hihetetlen fejleményeknek 5 halottja; 278 sebesültje lett hivatalosan elismerve. A román hatóságok több mint 50 magyart ítélték el – többeket mondvacsinált vádak alapján.

Egyetértés történt abban, hogy a marosvásárhelyi eseményeket azért provokálták ki, hogy megalkothassák a Román Hírszerző Szolgálatot (régie emberekkel!). Hivatalos kivizsgálás a mai napig sem történt – nem történetelt!

Napjainkban: az Úzvölgye vált „kedvelt” magyarellenesség kiemelt színterévé.

Az idén, nem lehet tömegrendezvényeket tartani. Ezért – az elkövetkezendő márciusok ragyogó alkalmát nyitnak egy új hagyományteremtés beiktatására, felavatására. A nemzeti ünnep: ne legyen „párt-ünnep”. Ne sajátíthassa azt ki, senki a saját érdekének kényekedvének. Ne „fenhesse a fogát arra”, hogy: „akkor majd én megmondom!” A magyar nemzet lelkületének is jót tenne az úgynevezett „politikamentesség”. Adjuk vissza – jogos tulajdonosának – a Magyar Ifjúságnak – Március 15-ét. Az akkori „kezdők” büszkén vallhaták: „Nagyapáink és apáink,/ Míg egy század elhaladt,/ Nem tévének anynyit, mint mink/ 24 óra alatt”

Ezt a napot, 1848-ban, az ifjúság nem tervezte meg előre: spontán módon, de határozottan szervezett és cselekedett. (A nyomdát is váratlanul érte, amikor a lelkes ifjúság képviselői betódultak a helyiségbe.)

A szabad magyar ifjak és lelkes hagyományörző csoportok, alakulatok; illetve cserkészek szervezik meg a március 15-ék megemlékező-ünneplését.

Ha annak idején – amikor az országnak létszükséglete volt a magyar katona – ki lehetett mondani, hogy: „Nem kell hadsereg többé! Soha többé katonát nem akarok

látni! (1918. november 2.)”. Akkor – most – azt is lehessen kimondani, hogy március 15-én ne lássunk gyűlölködő – egymás ellen „ünneplő” – politikusokat, pártjelképeket.

Különben, annyiféle „érdeknapot” találtak már ki, akkor miért ne lehetne – miért lehetetlen egy igazi Szabadságnapot: egy közös Nemzeti Ünnepet tartani?

Március 15-e legyen egy tiszta, egészséges és felemelő tavaszünnep: újjászületés – virágokkal; csak nemzeti zászlókkal és magyar kokárdával, s – nem mellesegesen – de-rűs arcokkal.

Hutzler Vilmos, Debrecen

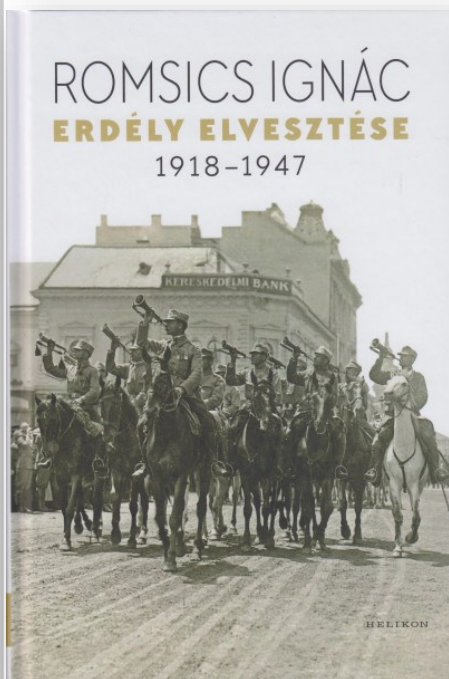
„És te, Isten, magyarok
nagy Istene
Légy népeddel, hű
népeddel,
Jó népeddel, légy velem!”

„S tán, ha látja
sorskomám, hogy
Csüggedés nem ért:
Egykor annál
bőkezűbben
Nyújtja majd a bért...”
S

„Ott áll majd a
krónikákban
Neved, pesti ifjúság.”
MAGYAR IFJÚSÁG!

Erdély— mi jöhetett a II. világháború után?

1947. február 10-én írták alá a szövetséges és társult hatalmak, azaz a győztesek képviselői az ún. mellékvesztesek képviselőivel – köztük Magyarországgal – a második világháborút lezáró békeszerződéseket. Milyen alternatívák mutatkoztak Erdély-ügyének megoldására? Nézzük az erre vonatkozó részeket a Rubicon 1997/2. lapszámából (Gyarmati György: Egy csonka békerendszer fél évszázados „jubileumán”. Magyar kálvária feltámadás nélkül.)

„A háborút követően hatalomra jutott új magyar politikai vezetés két „csomagtervben” fogalmazta meg béketörekvéseit. Az egyik a trianoni békeszerződés bizonyos mértékű – etnikai alapon nyugvó – korrekciójával számolt, s elsősorban Erdély egy részének megtarthatóságát (visszaszervezhetőségét) remélte. Az kezdetől nyilvánvalónak tűnt, hogy mellékgyőztesnek számító északi és déli szomszédaival szemben a legyőzött Magyarország nem számíthat semmilyen nagyhatalmi támogatásra. Legfeljebb a szintén mellékvesztes Románia ellenében lehetett (elvi) esélye egy olyan módosításnak, amely a zömében magyar többségű erdélyi területek

bizonyos hányadát nekünk ítéli.

Ez annál is kevésbé látszott irreálisnak, mivel a győztes hatalmak Romániával kötött fegyverszüneti egyezménye „Erdély vagy annak nagyobbik része” visszajuttatásáról tett említést. Azaz Bukarest számára e kérdést nyitva hagyta, ami magyar olvasatban azt jelentette, hogy legalább Erdély (nem meghatározott mértékű) kisebbik hányadát illetően Budapestnek is lehet némi keresnivalója. Ezt támasztotta alá, hogy a két világháború közötti nyugati diplomáciai megnyilatkozások, illetve a háború alatti angolszász béketervek újragondolandónak tekintették az első világháborút követően a Kárpát-medencében meghúzott államhatárokat, s hajlottak azok etnikai alapon történő újrarajzolására. A Külügyminisztérium Kertész István által vezetett béke-előkészítő osztálya két változatot dolgozott ki. A „nagy Partium-terv” egy 22 ezer km²-nyi területsáv igénylésével számolt, amely 2:1 arányban román többségű lakosságot ölelt fel; a „kis Partium-terv” olyan – az előző feléig terjedő – határ menti térséget foglalt magában, amelyen közel egyenlő arányban éltek magyarok és románok (? 400–400 ezren).

A másik elképzelést a regionális föderáció csomagterve jelentette. Ez az alternatíva korántsem volt új a magyar politikai gondolkodásban. Elég csupán a múlt század közepéről Kossuth Lajos, illetve e század elejéről Jászi Oszkár ez irányú javaslataira emlékeztetni. Sokkal inkább az volt újdonságnak tekinthető, hogy ezúttal határainkon túlról érkeztek hasonló – Magyarország részvételével is számoló – kezdeményezések. Még az európai csatatereken sem ért véget a világháború, amikor jugoszláv–bolgár vonatkozásban 1944–45 fordulóján, Románia miniszterelnöke részéről pedig 1945 tavaszán visszatérően megfogalmazódott a Duna menti államok valamifajta vámuniós, illetve föderatív integrációjának a gondolata. Ez persze aligha lett volna elégséges ahhoz, hogy reális politikai alternatívaként foglalkozzanak vele. Ugyanez a gondolat viszont éppúgy évek óta

formálódott a háború utáni béke előmunkálatait végző londoni és washingtoni külügyi apparátus dolgozószobáiban, mint ahogy – a közelmúltban nyilvánosságra került iratok szerint – a szovjet béke-előkészítés moszkvai munkaanyagaiban is szerepelt.”

Churchill és külügyminisztere a

föderációs rendezőelvet részesítette volna előnyben, ugyanakkor C.A. Mcartney, a brit békedelegáció tagja úgy vélte, hogy a térség kisállamai esetenként sokkal inkább közvetlen szomszédaiktól érzik magukat veszélyeztetve, mint a velük esetleg szintén határos nagyhatalmaktól, azt tartotta leginkább járható útnak, ha a határok etnikai alapon történő újrarajzolásával minimalizálnák a kisebbségek arányát, s az új határok között minél inkább közelítenének a „tisztá nemzetállam” eszméjéhez. Ezt viszont Erdélyben látta legkevésbé érvényesíthetőnek. Ezért Erdély esetében különleges megoldást javasolt: „messzemenő autonómiát a nemzeti kisebbségeknek, vagy az egész térséget külön, autonóm egységgé kell konstituálni”. A mérlegelő, hezitáló brit álláspont még inkább tetten érhető abban az 1943. szeptember végén született dokumentumban, mely Edent a szövetségesek moszkvai külügyminiszteri értekezletére volt hivatott felkészíteni: „Őfelsége kormánya általánosságban szívesen látja a független Magyarország további fennállását a háború után, lehetőleg a Duna-medencében megalakítandó valamely államszövetség tagjaként. Előzőleg azonban Magyarország megfelelő jóvátétellel tartozik a szövetségesek általa megtámadott tagországainak. Erdély kérdésében nincs kialakult vélemény. Az egyetlen tartós megoldás valószínűleg a független Erdély visszaállítása lenne.”

Az amerikai „State Department szak-

értői egyetértettek abban, hogy koncepcionálisan a föderáció valamely változata lenne a régió jövője számára az optimális megoldás, álláspontjuk

viszont a hivatali ügymenet hierarchiáján alig emelkedett akár csak a tárca vezetésének szintjére, illetve „megállt” Summer Welles külügyminiszter-helyettes erősen körülhatárolt kompetenciáján belül. Roosevelt elnök bizalmasát, mondhatni különbejáratú magán- külügyminiszterét, Harry Hopkinst éppoly kevésbé tudták meggyőzni, mint a külügyeket ténylegesen irányító elnököt. Az angolszász politikai vezetés legfelső szintjén ez a kérdés már szóba sem került. Churchill és Roosevelt háború alatti bizalmas üzenetváltásai napi konzultációs munkakapcsolatot tükröznek. Egy évtizede közzétették ezen üzenetváltások – számos kiegészítő adalékkal is gazdagított – ún. „teljes kiadását”. A három vaskos kötetben, kétezer nyomtatott oldalon Erdély neve két alkalommal fordul elő – földrajzi irány megjelöléseként: „Erdélyen keresztül”, „Erdély irányában”.

A szovjetek érdeklődése élén volt. „Az egymás követő, 1943–44-ből származó előterjesztések immár tartalmában vetették el a bécsi döntést, mely helyett új alternatívát dolgoztak ki. Az egyik változat szerint

”Románia is ellenséges ország, amely büntetést érdemel, nem jutalmat. Mégis elképzelhető részére Erdély átadása szolid garanciákkal, vagyis a Szovjetunióval való szoros és hosszan tartó együttműködés, valamint Besszarabiára és Bukovinára vonatkozó igényéről történő lemondás esetén. Ily módon Románia Erdéllyel megfelelően kompenzálva volna Besszarabia és Bukovina visszaadásáért, és rá lenne utalva a Szovjetunió támogatására Magyarországgal szemben, amely sohasem fog belenyugodni Erdély végleges elvesztésébe.”

A másik változat bizonyos értelemben egy hatalmi-politikai Erisz almájaként kívánta önállósítani Erdélyt úgy, hogy ezen keresztül biztosítsa a maga számára Jugoszláviáig nyúló közvetlen regionális fennhatóságát. Eszerint ”egy önálló erdélyi állam [...] a viszály gyökere maradna a két szomszéd, Magyarország és Románia között, így nem lehetne meg valamelyik hozzá közeli szomszédos állam pártfogása nélkül, ez jelen esetben a Szovjetunió lenne, melynek közös határa van vele. [...] Előnyei számunkra más változatokkal összehasonlítva: nem járulna hozzá sem Magyarország, sem Románia megerősítéséhez, az újonnan megalakult ál-

lam fölötti ellenőrzés megengedné számunkra a nyomás gyakorlását mind Magyarországra, mind pedig Romániára, és megakadályozná, hogy bármelyik beléphessen valamely, a szempontunkból ellenséges kombinációba. Egy ilyen ellenőrzés megerősítésén befolyásunkat a balkáni államokra és részben a Bánáttal határos Jugoszláviára. [...] A döntő mindenesetre saját magunkra nézve az, hogy Erdélyt legalábbis átmenetileg meg kell ragadni, amíg a kilátások az együttműködésre Romániával vagy Magyarországgal tisztázódnak.”

„Az elvi megfontolásokon nyugvó háttéranyagok végül semmilyen szerepet nem játszottak a Külügyminiszterek Tanácsának tárgyalásain, amelyeket 1945–46 folyamán az egyes békeszerződések megszövegezésére több alkalommal is összehívtak. Itt kimondatlanul ugyan, de mindvégig a két új szuperhatalom, az Amerikai Egyesült Államok és a Szovjetunió európai hegemoniájának, illetve befolyási övezeteinek az elhatárolása volt a tét.”

Márton Áron gyulafehérvári római katolikus püspök helyzetjelentése és javaslata az erdélyi kérdés rendezésére vonatkozólag. Gyulafehérvár, 1945. szeptember 12.

Észak-Erdély határmegyéit (Ugocsa, Szatmár, Szilágy, Bihar, Arad) minden erővel törekedjék a magyar kormányzat az anyaországhoz visszaszerzeni. Erdély magyarsága ugyanis nagyobb és erősebb Magyarországot akar, hogy legyen védelme és háttere az erdélyi magyarságnak. A történelmi Erdélyt a Saar-vidék módjára helyezze a békekonferencia 10-15 évre nemzetközi ellenőrzés alá, vagy főkormányzat alá úgy, hogy a főkormányzóság mellett mindkét bennszülött nemzet is részt vesz a maga kiküldöttjei útján Erdély kormányzásában.

Gyöngyösi János külügyminiszter Párizsban aláírja a békeszerződést, 1947. február 10-én.

Tisztás

Szerkesztette: Csíki András

Lektorálta: Pap Gy. László

www.ejke.hu

Egyesületünk működését támogatja:

**Nemzeti
Együttműködési
Alap**

